

Εορτή Προφήτη Ηλία στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων (ΦΩΤΟ+ΒΙΝΤΕΟ)

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την Παρασκευή, 20 Ιουλίου / 2 Αυγούστου 2024, εορτάστηκε στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η μνήμη του Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου.

Τη μέρα αυτή όπως αναφέρει το Πατριαρχείο η Εκκλησία αντλεί εκ της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης και τιμά τον Προφήτη Ηλία ως ερημικό και ασκητικό, ζηλωτή των δικαιωμάτων του Θεού, αγωνιζόμενο για τα δικαιώματα Αυτού και ποιητή πολλών θαυμάτων. Όπως αναφέρει σύντομα αλλά περιεκτικά το Ωρολόγιο Συναξάριό του και το Απολυτίκιον αυτού είναι: «ο ένσαρκος άγγελος των προφητών η κρηπίς, ο δεύτερος πρόδρομος της παρουσίας Χριστού», ο αναληφθείς με άρμα πυρός στον ουρανό και εκείνος που απέστειλε μέσω της μηλωτής του διπλή την χάρη του στον Ελισσαίο.

Η μνήμη του Προφήτη Ηλία γιορτάστηκε στην φερώνυμη Ιερά Μονή, η οποία βρίσκεται μεταξύ Ιεροσολύμων και Βηθλεέμ.

Στη Ιερά Μονη τελέσθηκε Εσπερινός αφ' εσπέρας από τον Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, συλλειτουργούντων του Αρχιμανδρίτου π. Βαρθολομαίου, των εφημερίων του Ιερού Καθεδρικού Ναού του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου και του Ιεροδιακόνου π. Δοσιθέου.

Το πρωί, τελέσθηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος της Α.Θ.Μ. Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ησυχίου, και των Σεβασμιωτάτων Αρχιεπισκόπων Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου και Πέλλης κ. Φιλουμένου, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, Αραβοφώνων Πρεσβυτέρων κυρίως της ενορίας του Καθεδρικού Ναού του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, ψάλλοντος του Ιεροδιακόνου π. Συμεών δεξιά ελληνιστί και βοηθούντων των μοναχών του Αγίου Σάββα και της χορωδίας του Αγίου Ιακώβου υπό τον κ. Ριμό Κάμαρ αριστερά αραβιστί, με τη συμπροσευχή του Πνευματικού της Ιεράς Μονής Αγίου Σάββα Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου, με την παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδας στα Ιεροσόλυμα κ. Δημητρίου Αγγελοσοπούλου, μαζί με προσευχόμενους ενορίτες του Αγίου Ιακώβου και Αραβοφώνων και Ρωσοφώνων πιστών από τα Ιεροσολύμων, την Βηθλεέμ και άλλων πόλεων της περιοχής.

Στο Κοινωνικόν της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο ως έπεται:

«Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπόν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18), λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν μνήμην τῆς εἰς οὐρανούς πυρφόρου ἀναβάσεως αὐτοῦ.

Κατά τόν Συναξαριστήν αὐτοῦ, ὁ ἔνδοξος Ἡλίας προεφήτευσεν ἔτη εἴκοσι πέντε· προέλαβε δέ τήν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ἔτη ὀκτακόσια ἕξ καί δέκα. Οὗτός ἐστιν Ἡλίας, ὁ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ τρίτον κατενέγκας καί τόν ὑετόν τῇ ἰδίᾳ γλῶσση βαστάσας καί νεκρούς ἐγείρας καί πεντήκοντα δισσοῦς καταφλέξας καί ἐν ὄρει Χωρήβ τόν Θεόν ἰδών ὡς ἀνθρώπῳ δυνατόν ἦν ἰδεῖν. Καί τόν Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ

σχίσας καί εἰς οὐρανούς ἐν ἄρματι πυρός ἀναληφθεὶς καί ἐν τῇ Μεταμορφώσει μετὰ Μωϋσέως ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ τῷ Χριστῷ παραστάς.

Κατά δέ τὴν μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, «τούς προφήτας καί Ἀποστόλους ἐξελέγξατο καί ἀπέστειλεν ὁ Θεός (Πρβλ. Λουκ. 11,49), ἵνα διακονήσουν τὸ σχέδιον τῆς Αὐτοῦ Οἰκονομίας, τοὔτέστιν τὸ μέγα μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Τοιοῦτος διάκονος τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ ἀνεδείχθη ὁ θεσπέσιος ἡμῶν Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος διεκρίνετο διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα ἔνθεον αὐτοῦ ζῆλον καί τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.

Διό καί ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ἡ ὁποία βασιζέται ἐπὶ τῆς πίστεως καί συνοδεύεται ὑπὸ τῆς πίστεως ὑποβάλλει ὡς παράδειγμα τὸν προφήτην Ἡλίαν, ὁ ὁποῖος ἦν ἄνθρωπος ὁμοιοπαθῆς λέγων: «ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα καί εὐχεθε ὑπὲρ ἀλλήλων, ὅπως ἰαθῇτε. Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη», (Ἰακ. 5, 16-17). Τοῦτο ἐγένετο φανερόν εἰς τὸν δίκαιον ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, ὁ ὁποῖος ἤκουσε φωνὴν Κυρίου «καί εἶπεν αὐτῷ· ἐξελεύσῃ αὖριον καί στήσῃ ἐνώπιον Κυρίου ἐν τῷ ὄρει· ἰδοὺ παρελεύσεται Κύριος, καί ἰδοὺ πνεῦμα μέγα κραταίον διαλυῶν ὄρη καί συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καί μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καί μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καί μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὖρας λεπτῆς, κάκεϊ Κύριος. καί ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἡλιοῦ, καί ἐπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν τῇ μηλωτῇ αὐτοῦ καί ἐξῆλθε καί ἔστη ὑπὸ σπήλαιον», (Γ΄ Βασιλειῶν 19, 11-13).

Ἰδοὺ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ τρόπος τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καί ὁ τρόπος ἀνταποκρίσεως Αὐτοῦ εἰς τὸν δίκαιον καί πιστὸν ἄνθρωπον αὐτοῦ ἀφ' ἑνός· ἀλλὰ καί ὁ τρόπος τοῦ δικαίου, δηλονότι τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ φόβου καί σεβασμὸν ἐπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀφ' ἐτέρου. Ἡ δέ φωνὴ τῆς λεπτῆς αὖρας ἀποτελεῖ τὸ σύμβολον τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δέν θέλει τὸν θρίαμβον τοῦ κακοῦ οὔτε τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ. «Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5,32), λέγει Κύριος. Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακὸν τοῦτον λόγον ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει ὅτι ἐνταῦθα ὁ Χριστὸς ἐννοεῖ ὅτι «οὐ γάρ ὥστε ἁμαρτωλούς μεῖναι παραγενόμεν, ἀλλ' ὥστε μεταβαλέσθαι καί γενέσθαι βελτίους».

Εἰς τὸ ἐρώτημα ποῖος εἶναι ὁ δίκαιος; Ὁ ψαλμωδὸς λέγει: «ὁ πορευόμενος ἄμωμος καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν ἀλήθειαν ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, ὅς οὐκ ἐδόλωσεν ἐν γλώσσει αὐτοῦ, οὐδέ ἐποίησε τῷ πλησίον αὐτοῦ κακόν καί ὀνειδισμόν οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ τοῖς ἔγγιστα αὐτοῦ», (Ψαλμ. 14,2-3). Μὲ ἄλλα λόγια, δίκαιος εἶναι ὁ ἐφαρμόζων ὅλας τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ. «Δεῖ οὐ μόνον ποιεῖν τὴν δικαίαν πράξιν, ἀλλὰ καί ἀπὸ διαθέσεως δικαίας, ἐργάζεσθαι κατὰ τὸ «δικαίως τὸ δίκαιον διώξῃ» (Δευτερον. 16,20), λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. «Οὕτω ποιεῖσθαι [δεῖ] τοῦ βίου τὴν ἀγωγὴν=(τὸν τρόπον), ὥστε μήτε παρ' ἐτέρων ὀνειδίζεσθαι μήτε αὐτόν

κατονειδίζειν ἑτέροις», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας δέν ἦτο μόνον ζηλωτής, ἀλλά καί ὁ ἄνθρωπος Ἡλίας. Καί ὡς ἄνθρωπος, ἀναποφεύκτως ὑπέκειτο εἰς τοὺς νόμους τῆς φθορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Διὰ τοῦτο, κατὰ τόν ἱερόν Χρυσόστομον, ἡ ἀγαπητική πρόνοια τοῦ Θεοῦ προλαμβάνει καί ταπεινοῖ τόν ἐκλεκτόν αὐτοῦ, διὰ νά μὴν ταπεινώσῃ αὐτόν ἡ ἀνθρωποκτόνος ἔπαρσις καί οἷησις: «ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατάν, ἵνα μέ κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι», (Β΄ Κορ. 12, 7), λέγει ὁ θεῖος Παῦλος.

Μέ ἄλλα λόγια ἡ μεγάλη παρά Θεῷ παρρησία, ἡ θεοπτία, ἡ θαυματουργική δύναμις καί τὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κρείττονα χαρίσματα τοῦ ἐνδόξου Ἡλία, ὀφείλονται κυρίως καί πρωτίστως εἰς τόν ἕνθεον ζῆλον αὐτοῦ, τούτέστιν εἰς τήν ἀγαθὴν τῆς καρδίας αὐτοῦ διάθεσιν καί προαίρεσιν. «Ζηλοῦτε δέ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα» (Α΄ Κορ. 12,31), παραγγέλλει ὁ σοφός Παῦλος. «Τοῦτο δέ ἐστίν ἡ προαίρεσις, ἀδούλωτον τί χρῆμα καί αὐτεξούσιον, ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς διανοίας κείμενον», διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης.

Οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι τόσον τοῦ σοφοῦ Παύλου, ὅσον καί τοῦ ἐγκρίτου θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου Νύσσης, ἐπισημαίνουν τήν δύναμιν τοῦ ἐνθέου ζήλου καί τῆς θείας προαιρέσεως, ἡ ὁποία δύναμις παρέχει τήν δυνατότητα εἰς κάθε ἄνθρωπον ζητοῦντα τήν ἔνωσιν μετά τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ καί διὰ Χριστοῦ νά γίνῃ μιμητής τῆς κατὰ Θεόν πολιτείας τοῦ Ἡλιοῦ. «Μόνον ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε» (Φιλιπ. 1,27), κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος. Καί ὁ ὑμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Ὅτε σύ, Προφῆτα θεσπέσιε, τῷ Θεῷ δι' ἀρετῆς, καί πολιτείας ἀκραιφνοῦς, συνεκράθης παρ' αὐτοῦ, τήν ἐξουσίαν εἰληφώς, τήν κτίσιν, κατὰ γνώμην μετερρύθμισας, καί πύλας, ὑετοῦ θέλων ἀπέκλεισας, καί ἄνωθεν πῦρ κατήγαγες, καί δυσσεβεῖς κατηνάλωσας, ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου, οἱ τιμῶντες τήν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην, ἰκετεύσωμεν αὐτόν, ἵνα τῇ μεσιτείᾳ αὐτοῦ σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἀξιωθῶμεν οὐχί μόνον τῆς ἀποκτήσεως τῶν ἀρετῶν τοῦ θεσπεσίου Ἡλία, ἀλλά καί αὐτῆς τῆς θεωρίας τούτέστιν τῆς θεοπτίας, τήν ὁποίαν ἐπιφυλάσσει, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἡ ἔξις, ἡ ἀπόκτησις τῶν ἀρετῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Μετά τὴν Θεία Λειτουργία ἀκολούθησε δεξίωση στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων καὶ στὸ προαύλιο τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ παρετέθη τράπεζα μετὸν Ἐπιστάτη τῆς ἱερᾶς Μονῆς, φιλόπονο καὶ φίλεργο, μοναχό Αχιλλεῖο.

